

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechem ve věci žalobce: **M. K.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem AK v Praze 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem v Praze 4, Budějovická 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2014, č.j.: 8494-2/2014-900000-304.3, sp. zn.: 44807/2013-550000-12, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalobci se vrací soudní poplatek ve výši 3.000,--Kč prostřednictvím Krajského soudu v Hradci Králové.**

O d ů v o d ň ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu pro Královéhradecký kraj (dále jen „celní úřadů“) ze dne 12. 11. 2013, č.j. 44807-7/2013-550000-12, a toto rozhodnutí potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 42a odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „ZPK“), kterého se měl dopustit tím, že dne 23. 7. 2013 ve 20:30 hodin jako řidič motorového vozidla VW Passat, registrační značky 3E6 4172, užil zpoplatněnou komunikaci D 11, aniž by měl uhrazen časový poplatek, čímž nesplnil povinnost danou řidičům ustanovením § 21e odst. 1 písm. a) ZPK. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta dle § 42a odst. 7 písm. d) ZPK ve výši 2.000,--Kč. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

Stěžejní žalobní námitkou bylo konstatování, že o vině žalobce bylo rozhodnuto bez důkazů, když důkaz je podkladem pro rozhodnutí jen za předpokladu, že byl získán zákonným způsobem. S odkazy na rozsudky Nejvyššího správního soudu, podle nichž správní delikty spadají pod pojem trestních obvinění, judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, zásady trestního řízení zakotvené v trestním řádu a požadavky zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), na náležitosti protokolu o úkonech učiněných ve správním řízení, jakým jsou ústní jednání, výslechy svědků, výslech znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, žalobce konstatoval, že *„Ve spise jakýkoliv protokol o provedeném dokazování absentuje“*. Žalobce tak prý nemohl využít svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, nehledě na to, že žádné ani neexistovaly. Žalobce pokračoval, že: *„Ve vyjádření, které zaslal účastník řízení správnímu orgánu prvního stupně, uvedl, že vozidlo neřídil on, nýbrž jeho kamarád. Očekával, že správní orgán nařídí další ústní jednání, na kterém provede dokazování (žalobce označil důkazy na podporu svých tvrzení) a mimo jiné i výslech zasahujících policistů za účelem zjištění skutečné totožnosti řidiče vozidla. Správní orgán však namísto toho vydal rozhodnutí, které mimo skutečnosti, že jej lze považovat za překvapivé, nebylo opřeno o žádné důkazy.“* Z uvedeného žalobce s odkazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 188/04 dovozoval, že správní orgány zúčastněné na řízení nedbaly jeho zájmů. Překvapivost vydaného rozhodnutí a tím i porušení práva na spravedlivý proces žalobce odůvodňoval i výňatkem z nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 654/03 a rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo pro žalobce překvapivé, neboť mu uvedl jméno osoby, která vozidlo toho dne užívala a navrhl provedení dokazování za účelem prokázání jeho neviny. Správní orgán se však s těmito argumenty podle žalobce nijak nevypořádal.

Přitom k tomuto se opět vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č.j. 1 Afs 37/2009-40, v němž uvedl, že *„...je podstatné, že stěžovatel odmítl provést důkazy, které na svou obhajobu navrhovala žalobkyně, přičemž a priori vyloučil možnost, že by jimi mohl být zpochybněn závěr učiněný na základě důkazu již provedeného, tedy předmětného výdajového platebního dokladu. Přestože lze souhlasit se stěžovatelem v tom, že důkazní hodnota tohoto dokladu je vzhledem k okolnostem vysoká a jen obtížně může být zpochybněna, ani tato okolnost neopravňuje správní orgány k tomu, aby zcela vyloučily provedení důkazů navrhovaných žalobkyní. K takovému postupu by mohly být oprávněny toliko v případě, že by navrhované důkazy zcela zjevně nemohly zjištěný skutkový stav jakkoli ovlivnit.“* Obdobné závěry jsou obsaženy i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č.j. 5 As 80/2010-100.

Vzhledem k uvedenému žalobce navrhoval žalované rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 15. 5. 2014. K námitkám, že ve spisovém materiálu není *„jakákoliv zmínka o provedeném dokazování“* a z toho důvodu *„Účastník řízení tedy nemohl využít svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, neboť nemohl vědět, na základě jakých podkladů bude vydáno rozhodnutí“*, žalovaný uvedl, že přestupek žalobce byl jednoznačně a nezpochybnitelně zadokumentován při jeho zjištění hlídkou Policie České republiky (včetně pořízení fotodokumentace z místa silniční kontroly) a v průběhu následného správního řízení nevystaly žádné pochybnosti o nenaplnění skutkové podstaty předmětného přestupku (§ 42a odst. 2 písm. a/ ZPK). V průběhu celého správního řízení měl žalobce možnost kdykoliv nahlédnout do spisu a seznámit se s podklady pro rozhodnutí, čehož využil dne 24. 10. 2013 (v rámci ústního jednání na celním úřadě), přičemž mu celní úřad plně vyhověl, když mu poskytl kopie všech požadovaných částí spisu, včetně fotodokumentace a videozáznamu pořízeného Policií České republiky z místa silniční kontroly. Další žádost o vyhotovení kopie kompletní spisové dokumentace učinil žalovaný v rámci odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že však termín doplnění svého neúplného odvolání podmiňoval právě datem vyhotovení kopie (kopií) této dokumentace, celní úřad na to reagoval vydáním usnesení ze dne 12. 12. 2013, č. j. 44807-9/2013-550000-12, kde kromě výzvy k doplnění tohoto neúplného odvolání nabídl opětovné vyhotovení kopií požadovaných dokumentů kdykoliv v úředních hodinách celního úřadu, a to nejen na oddělení odboru 1 – právního v sídle celního úřadu na adrese Bohuslava Martinů 1672/8a, 50101 v Hradci Králové, ale též i na územním pracovišti celního úřadu v Náchodě. Žalovaný však již této nabídce nevyužil. Dále žalovaný mohl kdykoliv v průběhu řízení využít svého práva vyjadřovat se k podkladům pro rozhodnutí a tohoto práva také dle svého uvážení využil v rámci podaného odporu proti příkazu č. j. 44807-2/2013-550000-12, následného ústního jednání na celním úřadu dne 24. 10. 2013 (viz. protokol č. j. 44807-5/2013-550000-12), svým podáním ze dne 11.11. 2013 (ve kterém namítá, že vozidlo řídila jiná osoba a navrhuje provedení rekognice s celníky) odvoláním proti prvoinstančnímu rozhodnutí a odvoláním proti usnesení (kde sice důvodně namítal nepřiměřeně krátkou lhůtu na doplnění odvolání, ale ani v poskytnuté nové lhůtě toto nedoplnil).

Ve světle výše uvedeného se námitka žalobce o tom, že správní orgán prvního stupně vydal tzv. překvapivé rozhodnutí jeví jako irelevantní, neboť dle názoru žalovaného nebyl žalobce na svých právech nikterak zkrácen a s podklady pro rozhodnutí byl v celém rozsahu obeznámen. K námitce žalobce, že neřídil vozidlo v době kontroly a že nebyl vypořádán návrh na provedení rekognice se zasahujícími policisty za účelem zjištění skutečné totožnosti řidiče vozidla, žalovaný uvedl, že toto tvrzení je účelové, neboť o takou rekognici žalovaný nežádal. Ve skutečnosti navrhoval ve svém podání (e-mail ze dne 11. 11. 2013) toliko provést rekognici s celníky, přičemž celní úřad tento návrh následně vypořádal v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, když ho označil za zmatečný a neproveditelný. Doslova je v něm uvedeno: *„Celní úřad konstatuje, že důkaz konfrontace „celníků“ s účastníkem řízení navržený zástupcem účastníka řízení nelze provést. Návrh nijak nespecifikuje, jaké celníky a z jakého důvodu by měl celní úřad předvolat, neuvádí jejich identifikaci ani místo a čas výkonu služby, pouze naznačuje, že se měli s účastníkem řízení za blíže neurčených okolností setkat. Celní úřad v této*

souvislosti poznamenává, že protiprávní jednání účastníka řízení bylo zjištěno v průběhu silniční kontroly příslušníky Policie České republiky. Návrh zástupce účastníka řízení proto považuje za zmatečný a v průběhu správního řízení k němu nebylo přihlédnuto.“ S tvrzením, že žalovaný neřídil vozidlo v době kontroly se celní úřad vypořádal v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, v němž konstatoval, že „k tvrzení zástupce účastníka řízení, že přestupku se dopustila jiná osoba, než účastník řízení, uvádí celní úřad následující: totožnost účastníka řízení byla rutinním způsobem zjištěna a ověřena Policií České republiky v průběhu kontroly na základě občanského průkazu a dalších předložených osobních dokladů. Platnost a údaje obsažené v OP byly následně ověřeny rovněž celním úřadem. Od okamžiku zjištění porušení, až do vydání tohoto rozhodnutí, nevznikla ani ze strany Policie České republiky, ani ze strany celního úřadu pochybnost o osobě účastníka řízení. Tato skutečnost byla jasně deklarována již na samém počátku správního řízení vydáním příkazu č.j. 44807/2-2013-550000-12, dne 2013-09-02, a účastník řízení s ní byl od samého počátku řízení konfrontován. Měl tak možnost sdělit tuto skutečnost celnímu úřadu kdykoliv v období 2013-09-09 až do 2013-11-09, avšak tak neučinil, a to ani poté, co se nechal ve správním řízení zastupovat. Skutečnost, že celnímu úřadu byl po většinu doby běhu správního řízení zamlčen údajný fakt, který by objektivně měl pro průběh právního řízení zásadní význam, hodnotí celní úřad jako pokus záměrného ztěžování správního řízení a tvrzení samotné považuje za účelové a neodpovídající skutečnému stavu věcí.“

Žalovaný se se závěry celního úřadu plně ztotožnil s tím, že v jednání žalobce spatřoval snahy, mající za cíl protahování správního řízení, a to s cílem dosáhnout překročení prekluzivní lhůty pro projednání tohoto přestupku. Vzhledem k tomu navrhoval zamítnutí žaloby.

III.

Jednání krajského soudu

Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 26. 3. 2015. Zástupce žalobce při něm zdůraznil, že již v průběhu přestupkového řízení namítal, že předmětné vozidlo neřídil a zároveň uvedl jméno osoby, která tak měla činit. Správní orgány tuto skutečnost neprověřily, zvláště pak neprovedly rekognici. Bylo tak rozhodnuto na základě pouhé dokumentace obsažené ve správním spisu, namísto provedení řádného dokazování v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu. Žádné důkazy provedeny nebyly. Způsob průběhu dokazování v průběhu přestupkového řízení vedl k tomu, že rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná. Žalobce poukazoval v této souvislosti i na to, že v celém rozhodnutí není uvedeno, v jakém místě vůbec k přestupku mělo dojít, zda v místě, v němž provoz na pozemní komunikaci zpoplatnění podléhal. Nadále proto setrval na stanovisku, že pro ověření těchto skutečností byl nezbytný svědecký výslech policistů, kteří by se při něm mohli vyjádřit jak k osobě žalobce, tak k dalším otázkám jako shodnosti s jeho fotografií na občanském průkazu a řidičském průkazu, kde k přestupku mělo dojít atd. Zmiňoval i případný účastnický výslech žalobce, nicméně zároveň poukázal na to, že jde o složitější postup, který by snad ani nebylo vhodné provádět v řízení před soudem, a proto i z tohoto důvodu navrhoval žalované rozhodnutí zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení. Pozastavoval se rovněž nad tím, že bylo žalobci kladeno k tíži, že na jeho vozidle byla reklama „Jsem váš lék na pokuty a bodový systém“. Dále dodal, že: „Z výroku rozhodnutí ani z odůvodnění rozhodnutí se nijak nepodává ani

informace, na základě jakého konkrétního předpisu má být dálnice D 11 zpoplatněna, případně v jakém rozsahu, v jaké délce, čili i z tohoto důvodu je rozhodnutí nepřezkoumatelné a ani k tomu nebylo vedeno dokazování ve smyslu zásadního žalobního důvodu, tj. neexistenci dokazování v řízení o přestupku.“

Zástupce žalovaného setrval se ve svém vyjádření k žalobě. Dále poukázal na to, že veškeré rozhodné skutečnosti, které vedly k vydání rozhodnutí v dané věci, jsou obsaženy v jejich odůvodněních. Žalobce podal blanketní odvolání, a nebylo povinností správních orgánů domýšlet všechny jeho námitky. Zdůraznil, že návrh žalobce na provedení rekognice není případný, když pachatel byl od samého počátku znám a byl ztotožněn policiisty přímo na místě. Dokazování měl za provedené v dostatečném rozsahu, přičemž žalobce se mohl k věci kdykoli vyjádřit. Pokud žaloba zmiňuje výslech celníků, poukazuje na to, že v tomto směru je návrh žaloby zmatečný, že by se muselo jednat zřejmě o výslech policistů. Reklama (nápís) na vozidle ohledně neplacení pokut nemělo vliv na stanovení výše pokuty. Za novotu označil tvrzení, že v rozhodnutí nebylo rozvedeno, z jakého důvodu podléhá pozemní komunikace v místě zastavení žalobce policejní hlídkou zpoplatnění. Z uvedených důvodů navrhoval žalobu zamítnout.

V replice na to žalobce uvedl následující:

„Není tak úplně pravdou, že by v průběhu přestupkového řízení nebyla uplatněna obhajoba z pozice zmocněnce podezřelého. Je pravdou, že odvolání bylo blanketní, což je však právo podezřelého, a právě proto správní řád ukládá poučit odvolatele, jak se má odvolání vyplnit a jak má vypadat. Je nutné ovšem zdůraznit, že v písemném vyjádření ve spisu ze dne 9. 11. 2013 zmocněnec právě uvedl, že podezřelý z přestupku auto neřídil, a proto již od tohoto data bylo povinností správních orgánů vést k této obhajobě dokazování, zda tomu tak skutečně bylo nebo nikoli, tedy není tak úplně pravdou, že by obviněný z přestupku v průběhu přestupkového řízení v podstatě mlčel. Obviněný měl dále strach tvrdit, že zasahující policisté nemluví pravdu, byť v rámci své obhajoby, neboť by se mohl vystavit trestnímu stíhání za pomlouvání úřední osoby, nebo si to alespoň myslel. To, že se někdo legitimuje průkazem s fotografií ještě neznamená, že je oprávněným držitelem tohoto průkazu. Žalobce v řízení o žalobě nově tvrdí, že spis neobsahuje informaci, na základě čeho má být dálnice D 11 nebo příslušný úsek zpoplatněn, ale to není nepřípustná novota, neboť zastává názor, že má právo i po podání žaloby tvrdit, že došlo k porušení jeho ústavně zaručeného práva hmotně právní povahy, žádný trest bez zákona, neboť zřejmě podle zákona nebo vyhlášky měl být údajně povinen platit za jízdu po D 11, avšak stále se nedozvěděl od správního orgánu příslušnou normu, která údajně zpoplatňuje jízdu po D 11. Zároveň žalobce nově vyjadřuje názor, že pokud byl příkaz k jeho odporu zrušen před zahájením řízení o přestupku, tak mu mělo být nově sděleno obvinění z přestupku, což se nestalo, a tudíž přestupkové řízení nebylo vůči němu vůbec zahájeno. Byl tak odsouzen v řízení, které nebylo procesně řádně zahájeno, došlo k porušení jeho práva na řádné řízení ze strany orgánů veřejné moci. Žalobce nechává na úvaze soudu, zda lze tento nový právní argument užít ve prospěch žalobce, neboť se jedná o zásadní vadu celého řízení. Je pravdou, že ve věci byl pořízen protokol o jednání, avšak tento protokol pouze dokazuje, že k řádnému jednání o přestupku nedošlo, neboť z protokolu neplyne, že by došlo k dokazování, pouze podle protokolu měly být předány nějaké listiny o přestupku zmocněnci žalobce, což nestačí.“

Po té byly krajským soudem sděleny podstatné okolnosti daného případu. Protože šlo v podstatě o dva zásadní okruhy žalobních námitek a to, zda se žalobce vůbec nacházel na místě údajně spáchaného přestupku a zda bylo provedena dokazování řádným způsobem, byli přítomni zástupci účastníků seznámeni s příslušnou fotodokumentací z CD a byl konstatován obsah protokolu o projednání daného přestupku ze dne 24. 10. 2013.

Na to reagoval zástupce žalobce následovně:

„Z obrazového záznamu a ani z pořízených fotografií neplyne, že by osoba zaznamenávaná jako podezřelá z přestupku, byla upozorněna policií, že je pořizován její obrazový záznam ve formě fotek, zejména ve formě kamerového záznamu. Kamerový záznam byl učiněn z automobilu policie přes sklo a podle chování podezřelého z přestupku plyne, že vůbec netušil, že je policií nahráván. Zastávám názor, že to je nepřipustné. Ve věci nešlo o dokumentaci nějakého trestného činu nebo prokázání toho, že se přestupek stal nebo děje, policie chtěla pouze zaznamenat zřejmě pro další identifikaci osobu podezřelou, což je přípustné, ale měla ji o tom vyrozumět, že je právě nahrávána a z jakého důvodu, což se nestalo. Po dobu nahrávání mohla např. příslušná osoba, která byla nahrávána se dopustit např. nějakého intimního jednání, že se podrbe na nějaké části těla a ani nebude vědět, že byla v této chvíli nahrávána, což je minimálně podle mého názoru neslušné a není to nutné k dokumentaci přestupku, tedy zásah policie byl ohledně pořizování kamerového záznamu nepřiměřený a nepřipustný. Zejména však z dokazování vyplynulo, že policie nepořídila obrazový záznam OP nebo ŘP, na kterém by byla fotka údajného pachatele přestupku, pouze byla pořízena fotografie tzv. malého techničáku na jméno M. K., čili ani zasahující policisté, ani správní orgány, nemohli dospět k závěru, že osoba, která byla na místě přestupku kamerovým systémem zaznamenána, je totožná s fotografií osoby na ŘP nebo OP. Nebylo možné tedy porovnat podobu na OP nebo ŘP s nahrávkou pachatele přestupku. Jsou tu tedy pochybnosti, že osoba na videozáznamu je žalobce M. K. Pokud by policie někdy tvrdila, že měl podezřelý z přestupku na místě předložit OP nebo ŘP, tak je logické, že by tyto průkazy na místě vyfotila stejně jako malý techničák. Žalobce se vyjadřuje tak, že osoby, které se dopouštějí dopravních přestupků, příslušné průkazy buď u sebe vůbec nemají, nebo je účelově odmítají Policii ČR předložit, např. proto, aby jim ŘP nezabavila na místě a dále proto, aby ztížily identifikaci, taková je praxe na silnicích některých osob. Je tedy spíše pravděpodobné, že podle technického průkazu a jména a příjmení na něm uvedeném si policie na místě vylustrovala žalobce, a tak se dozvěděla č. OP, čili policie fakticky OP s fotkou žalobce neviděla, respektive není o tom jediný důkaz, že by tomu bylo jinak. Návrh na rekognici byl tedy důvodný v průběhu přestupkového řízení, přičemž rekognice je neopakovatelný úkon. Právní zástupce se vyjadřuje tak, že podle jeho názoru ani soud v tuto chvíli na tomto jednání nemůže učinit spolehlivý závěr, že žalobce je osoba zaznamenána kamerovým systémem ze strany policie ČR, neboť tyto podoby nelze porovnat, ani nedošlo k porovnání podoby M. K. s osobou na kamerovém záznamu.

A zástupce žalobce pokračoval, že podle protokolu o jednání nebyl proveden důkaz porovnáním CD s kamerovým záznamem, tedy že k dokazování v potřebném rozsahu nedošlo, respektive vůbec, a pokud zmocněnec obdržel CD, tak není jisté, zda-li se mu je podařilo přehrát, protože k přehrání CD je třeba potřebné softwarové

vybavení, kterým zmocněnec nedisponuje. Dodal, že by uvítal, pokud by bylo možno sdělit, jakým programem lze příslušné CD přehrát, neboť zmocněnci se to nepodařilo.

Zástupce žalovaného reagoval s tím, že žalobce přednesl celou řadu spekulací, přičemž jedinou notorií, všeobecně známou skutečností, kterou netřeba dokazovat, je to, že dálnice D 11 je zpoplatněnou komunikací i bez dokazování, a to, že se na ni žalobce nacházel a jako nezpлатněnou ji užil, bylo zdokumentováno v průběhu přestupkového řízení. To, že by se v místě přestupku např. nenacházel OP při ztotožnění přestupce, respektive, že by bylo užito náhradního způsobu zjištění totožnosti, by bylo ve spisu zaznamenáno, tak tomu ale není. Žalobce řádný opravný prostředek – odvolání nevyužil a žalovaný nemohl tušit, co konkrétně vůči prvostupňovému rozhodnutí žalobce jako odvolatel namítá. Odvoláním napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu daném správním řádem.

V závěrečném návrhu zástupce žalobce navrhoval, aby bylo jeho žalobě vyhověno s tím, že:

„Zásadním žalobním důvodem je neexistence řádného dokazování v průběhu přestupkového řízení, kdy skutečně z protokolu o jednání neplyne, že by dokazování proběhlo ve smyslu správního řádu, tzn., že by videozáznam pořízený Policií ČR, na němž má být žalobce, včetně pořízené fotografie, byly na jednání ohledány ve smyslu správního řádu, dále, že by listiny založené ve spise, kterými má být něco dokazováno, byly čteny ve smyslu správního řádu, tedy k řádnému dokazování nedošlo, rozhodnutí je tedy založeno nikoliv na dokazování, je tak de facto nepřezkoumatelné a zatíženo zásadní vadou řízení. Dokazování nelze nahradit tím, že se pořídí kopie přestupkového spisu a předají se zmocněnci žalobce. Z protokolu neplyne, že by bylo přehráno CD s videozáznamem a fotografiemi podezřelé osoby. Žalobce vidí jako neprokázané, že by policie na místě měla v ruce OP žalobce, neboť pokud by tomu tak bylo, tak by OP byl vyfotografován, neboť by obsahoval fotografii pana žalobce a pomocí fotografie na OP žalobce a videozáznamu pořízeného policií a dalších fotek osoby na místě vyfocené, by se dalo vést dokazování, zda pan M. K. skutečně na místě byl a nebo nebyl, tedy zda spáchal přestupek. Faktem je, že pokud by policisté měli skutečně k dispozici OP od pana žalobce, tak pouze oni mohli porovnat fotku pana žalobce na OP s jeho osobou na místě, avšak takovéto porovnání nemohl učinit správní orgán, neboť správní orgán pana žalobce nikdy neviděl a ani si neopatřil fotografii žalobce z registru OP. Pokud žalobce tvrdí, že na místě nebyl, tak mu tato obhajoba nebyla spolehlivě vyvrácena a návrh na provedení rekognice ze strany žalobce byl rozumný. Žalobce dále trvá na tom, že ve výroku rozhodnutí měla být uvedena norma na základě které je dálnice D 11 zpoplatněna, případně její část, aby si byl vědom, co měl vlastně porušit, co je mu přesně kladeno za vinu a ne tedy, že si sám bude dodatečně zjišťovat nezávisle na správním orgánu, jakou normu měl vlastně porušit. Žalobce ani při sepisování žaloby nemohl zaměřit pozornost ke skutečnosti, zda se dopustil přestupku v úseku, který je a není zpoplatněn, neboť příslušnou normou mu správní orgán zatajil. Nejedná se o notorií, a kdyby se jednalo, nic nebránilo správnímu orgánu tuto informaci ve svém rozhodnutí uvést. Je pravdou, že žalovaný nevěděl, co všechno bude žalobce napadat v řízení před soudem, nicméně věděl, že žalobce tvrdí, že na místě přestupku nebyl, tedy v tomto smyslu mělo být přezkoumáno i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Dokazování tedy neproběhlo řádně a v potřebném rozsahu,

není na místě dokazování doplňovat na úrovni soudu a tím přebírat práci, kterou měl odvést správní orgán, a proto navrhuji, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a dokazování před správním orgánem doplněno. Správní řízení, včetně rozhodnutí ve správním řízení, musí být perfektní už jen proto, že se jedná o trestní obvinění s tím, že pokud budou rozhodnutí správních orgánů perfektní, nepochybně ubyde žalob proti jejich rozhodnutím.“

Zástupce žalovaného v závěrečném návrhu navrhl žalobu zamítnout.

Poté bylo jednání za účelem vyhlášení rozhodnutí v dané věci odročeno na den 3. dubna 2015. V průběhu jeho přípravy však dospěl krajský soud k závěru, a to vzhledem k žalobnímu bodu, podle něhož žalobce neřídil předmětné vozidlo a daného přestupku se tak ani nemohl dopustit, že je nezbytné doplnit dokazování přinejmenším o účastnický výslech samotného žalobce. Vzhledem k této skutečnosti si krajský soud vyžádal u Městského úřadu Hlinsko zaslání podobizny žalobce z Evidence osobních dokladů, manuální evidence, a jednání odročil usnesením ze dne 1. 4. 2015, č. j. 51A 6/2014-38, na neurčito. Městský úřad Hlinsko vyhověl uvedené žádosti (viz § 74 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, dále jen „s.ř.s.“), když zaslal nadepsanému krajskému soudu fotografie žalobce ze žádosti o vydání cestovního pasu a ze žádosti o vydání občanského průkazu. Krajský soud proto pokračoval v řízení jednáním dne 2. 9. 2015. Žalobce k němu zvlášť předvolal, přičemž podle doručky si žalobce převzal předvolání osobně dne 12. 8. 2015, tedy s dostatečným předstihem. Žalobce se však jednání nařízeného na den 2. 9. 2015 nezúčastnil s tím, jak uvedl jeho zástupce, že si nemůže dovolit chybět v zaměstnání.

Po zahájení jednání byl konstatován dosavadní průběh řízení s tím, že si krajský soud v době od posledního jednání konaného dne 26. 3. 2015 opatřil další podklady, týkající se osoby žalobce. Konkrétně si vyžádal na Městském úřadu v Hlinsku, tedy v obci, kde má žalobce trvalý pobyt, výpisy z evidence osobních dokladů Ministerstva vnitra, a to s cílem ztotožnění žalobce na fotodokumentaci, která je součástí správního spisu. Za tím účelem byl také žalobce předvolán k jednání konanému dne 2. 9. 2015 řádným způsobem. Protože se však k jednání nedostavil, ani nepožádal o odročení jednání, přistoupil krajský soud k provedení dokazování zmíněnými listinami v jeho nepřítomnosti. Na tuto možnost projednání a rozhodnutí ve věci byl žalobce v předvolání upozorněn.

Zástupce žalobce reagoval s tím, že „žalobce zaslal kopii předvolání k jednání právnímu zástupci a na tomto předvolání nebylo uvedeno, že by přítomnost žalobce na jednání byla nutná, nebo že by ji soud speciálně uvítal, a protože tam nic takového nebylo, tak právě proto právní zástupce sdělil žalobci, že soud zřejmě o jeho účast na jednání nijak zvlášť neusiluje, a proto mu odsouhlasil, že na soudní jednání chodit nemusí, aniž by tím sobě nějak uškodil a zároveň právní zástupce odkazuje na text předvolání, který by měl být správně v prvopise v soudním spise založen v takové formě, jako byl odeslán.“

Na to byl zástupce žalobce vyzván, aby shlédl formu předvolání žalobce k dnešnímu jednání na č. l. 46 soudního spisu, což učinil a přesvědčil se tím o tom, že v něm založen stejnopis předvolání v celém rozsahu, tedy jak byl adresován žalobci.

K výše uvedenému nemůže krajský soud již na tomto místě s předstihem před věcným zhodnocením věci neuvést, že zástupce žalobce jednal v uvedeném směru nekorektně. Již v případě jednání dne 26. 3. 2015 byl totiž jak zástupce žalobce, tak žalovaný, obeslán s dovětkem, že:

„Krajskému soudu neušlo, že žalobce v průběhu řízení před správními orgány popíral, že by se daného přestupku dopustil, když prý byl v inkriminované době v cizině. Vzhledem k obsahu správního spisu, zejména pak k pořízené fotodokumentaci, se jeví tato námitka jako nepřipadná. Pokud by měl žalobce na této námitce setrvávat, pak krajský soud předpokládá, že se mu přijde na jednání představit.“

Byť se jednalo o přídavek k předvolání, muselo být žalobci, neřku-li jeho zástupci, zcela zřejmé, o co jde. Krátce řečeno: „Tvrdíš-li žalobče, že osobou na fotodokumentaci nejsi ty, přijď k soudu a svojí přítomností to dokaž. Ukaž se a všechny pochybnosti rozptýlíš.“ Krom toho byla v tomto duchu také soudcem níže podepsaným nepřítomnost žalobce při jednání dne 26. 3. 2015 hodnocena, což sice není uvedeno v protokolu, ale popřít to nejde. Vždyť osoby přítomné tomuto jednání to musely slyšet. K dotazu krajského soudu přítom zástupce žalobce uvedl, že žalobce ani osobně nezná, respektive, že neví, jak vypadá. Námitka, že žalobci nebylo v jeho předvolání konkrétně specifikováno, jaké úkony s ním zamýšlí krajský soud provést, je zcela pak irrelevantní, neboť nemá oporu v právních předpisech. Žádnou takovou povinnost krajský soud neměl, nehledě na to, že jak jemu, tak jeho právnímu zástupci, muselo být zřejmé, proč je žalobce předvoláván k účastnickému výslechu. K ověření jeho žalobní námitky, v níž tvrdil, že on vozidlo neřídil, že to „...jeho kamarád.“

Poté bylo přikročeno k provedení důkazu zmíněnými listinami (s podobiznami žalobce), při němž zástupci účastníků shlédli jak je, tak písemnou fotodokumentaci založenou ve správním spisu a dále fotodokumentaci – statické fotky z CD ze správního spisu, zachycující kontrolu žalobce Policií České republiky. Přitom bylo krajským soudem konstatováno, že při zkoumání shodnosti uvedených listin, respektive podobizen na nich a podobizen na CD, bude přihlíženo k umístění obočí, očí, nosu a úst a koutům ve vlasovém porostu. Krajský soud konstatoval, že listiny zaslané Městským úřadem Hlinsko jsou z roku 2009.

Následně byl ze strany zástupce žalobce vznesen ještě požadavek na přehrání kamerového záznamu z kontroly žalobce Policií ČR. To však nebylo z technických důvodů možné, a to ani v součinnosti s pracovníky IT oddělení nadepsaného krajského soudu, když podle nich je program na něm nelicencovaný, cizí a jako takový jej nelze v elektronických sítích Ministerstva spravedlnosti užívat z důvodu ochrany proti virům. Vzhledem k tomu krajský soud konstatoval, že tomuto návrhu na provedení důkazů vyhověno nebude, když jej měl navíc za nadbytečný vzhledem k dostatečné dokumentaci policejní kontroly statickými fotografiemi, což je koneckonců pro posouzení osob na nich výhodnější, než plynoucí videozáznam.

K výše provedenému důkazu uvedl zástupce žalobce následující:

„Podle názoru žalobce soud překročil aktivisticky možnost dokazování ve správním soudnictví. Právě provedené dokazování měl provést správní orgán a

nikoliv soud. Žádná ze stran nenavrhla vyžádání fotek pana žalobce z úředních evidencí, zřejmě z evidence Ministerstva vnitra nebo jiných správních orgánů. Ve věci je podstatné, že žalobce k tomuto nedal souhlas, ani jeho právní zástupce, soud si vyžádal fotografie, které jsou biometrickými údaji podle zákona o ochraně osobních údajů a jedná se tedy o údaje citlivé, se kterými musí být zacházeno obzvláště obezřetně, včetně jejich shromažďování ze strany orgánů veřejné moci. Podle § 120/2 o. s. ř. platí, že soud může vyžádat i jiné důkazy, než které byly vyžádány stranami sporu, ovšem za podmínky, že vyplývají z obsahu soudního spisu. Soudem opatřené a provedené důkazy z obsahu přestupkového nebo soudního spisu nevyplývají. Podle názoru právního zástupce jejich provedení nebylo v souladu s právním řádem. Právní zástupce zde shlédl fotografie opatřené soudem pana žalobce a fotografii žalobce pořízenou zasahujícími policisty při silniční kontrole a zastává soukromý subjektivní názor, že nelze dojít ke spolehlivému závěru, že by osoby na fotkách byly totožné. Fotka obstaraná soudem je černobílá, je vytištěná z tiskárny a tudíž nemá úplně zřetelné rysy. Není tak např. zřejmé, zda má mít osoba modré, zelené nebo hnědé oči. Žádná z fotek nebo spíše tvář nevykazuje nějaký specifický jedinečný rys např. jizvu. Na obou fotkách jsou v podstatě běžné typy osob mající tmavší vlasy s tím, že je tu rozdíl v tom, že osoba na fotce pořízená policií má velmi výrazně méně vlasů, než fotka, kterou se podařilo opatřit soudu. Právní zástupce zastává názor, že osoba na fotce z evidence Ministerstva vnitra má výrazněji silnější spodní ret, než osoba vyfocená Policií ČR. Je dosud neřešenou otázkou, alespoň podle poznatků právního zástupce, zda může samosoudce dospět ke spolehlivému názoru, že osoby na fotkách jsou totožné. Žalobce navrhuje, aby k posouzení shody osob na fotografiích byl vypracován nezávislý znalecký posudek, i když neví, že by takový znalec existoval. Žalobce upozorňuje, že existuje porucha prosopagnosie, která je poruchou rozpoznávání tváří. Tato porucha nemá vliv na intelekt, pouze osoba, která touto poruchou trpí, nedokáže spolehlivě rozpoznat cizí obličej, čili jakékoli subjektivní hodnocení by měl provádět spíše senát. Lze zvažovat i využití softwaru k rozpoznání obličejů a zejména je nutno přihlídnout k tomu, že žalovaný předložil jako důkaz CD s nahrávkou, kterou bohužel soud nemůže přehrát, a proto neunesl dostatečně důkazní břemeno, a to z vlastní viny. Žalobce se tedy vyjadřuje tak, že nelze spolehlivě dojít k závěru, že by osoby na fotkách byly totožné a v podstatě se jedná o rozhodnutí ryze subjektivní povahy.“

Zástupce žalovaného k provedeným důkazům uvedl, že tvář žalobce je nezaměnitelná v porovnání s listinami z Městského úřadu Hlinsko a fotodokumentací ve správním spisu. Zdůrazňuje, že námitky týkající se osoby přestupce, jeho záměny, nebyly v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí vůbec zmiňovány.

Zástupce žalobce ještě dodal, že si M. J. nemohl při zastupování ve správním řízení přehrát zmíněné CD, stejně jako se to nepodařilo krajskému soudu, a proto navrhoval provedení jeho výsledku k tomu, zda se mu je podařilo přehrát či nikoli.

Krajský soud přijal usnesení, že se návrhy na provedení důkazů ohledně identifikace tváře žalobce znaleckým posudkem a výsledkem M. J. jako svědka ohledně přehrání CD, zamítají. Tváře osob, respektive podle výsledku porovnání fotodokumentace jedné osoby, jsou totiž natolik zřetelné, že k závěru o jejich stejnosti nebylo třeba žádného odborného zkoumání, neboť k tomu plně postačovaly funkční smysly těch, jež se provádění důkazu před krajským soudem zúčastnili. Případnou obavu zástupce žalobce z prosopagnosie u samosoudce rozhodujícího

v dané věci, jinak to míněno být nemohlo, když těžko uvěřit tomu, že by neznal ustanovení § 31 odst. 2 s.ř.s., podle něhož ve věcech přestupků rozhodují specializovaní samosoudci, tento rozptyluje konstatováním, že pokud jde o něho, tak že netrpí uvedenou obličejovou slepotou. O tom se ostatně Mgr. Václav Voříšek má možnost přesvědčovat opakovaně, neboť je nadmíru častým aktérem přezkumných soudních řízení vedených u nadepsaného krajského soudu a ještě se nestalo, že by jej soudce níže podepsaný nepoznal. Svědčí o tom i zápisy o jeho účasti na jednáních, když je ohledně jeho osoby protokolováno „soudu osobně znám“, tedy není od něho vyžadován průkaz totožnosti. Pokud jde o výslech M. J., byl by nadbytečný (k tomu již výše).

V závěrečném návrhu se zástupce žalobce odkázal na své stanovisko uvedené již v protokolu o jednání ze dne 26. 3. 2015 a zdůraznil, že *„z napadeného rozhodnutí se skutečně nepodává, jaké právní normy měl pan žalobce porušit, i kdyby tedy soud dospěl k závěru, že tato námitka nebyla v žalobě uplatněna, tak s ohledem na judikaturu NSS je nutné porušení hmotně právního ustanovení majícího svůj odraz v ústavě zrušit, neboť ústava zaručuje žádný trest bez zákona, přičemž žalobce byl odsouzen a z napadeného rozhodnutí není patrné, jaké normy měl porušit, aby mohl být uznán vinným z přestupku. Obdobně je tu ústavní zásada, že státní moc – veřejnou moc – lze vykonávat způsobem, který stanoví zákon a v mezích zákona, přičemž žalobce byl odsouzen pro přestupek, aniž by bylo zřejmé, podle jakého zákona, respektive prováděcího právního předpisu. Skutečnost, že dálnice D11 je zpoplatněna, může být známa většině motoristů, ale ne žalobci a žalobce má právo se dozvědět, pro porušení jakých norem byl odsouzen. Zejména nebylo ani spolehlivě zjištěno místo přestupku a zda se na něj vztahuje povinnost k zaplacení. Právní zástupce se vyjadřuje tak, že dokazování na dnešním jednání bylo již mimo principy soudního přezkumu správního rozhodnutí a soud spíše tímto postupem mohl napomoci žalovanému správnímu orgánu v tom, že dodatečně opatřoval důkazy v soudním řízení tak, aby žaloba žalobce mohla být zamítnuta. Pravdou sice také je, že se na jednání mohlo zjistit, že fotografie žalobce ve spisu není spolehlivě totožná se skutečnou fotografií pana žalobce. Nicméně toto dokazování podle názoru žalobce mělo být uskutečněno v řízení před správním orgánem a nikoli před soudem a zejména podle názoru právního zástupce soud porušil ustanovení § 120 odst. 2 o. s. ř., neboť opatřil z vlastní iniciativy důkaz, který se nepodával z obsahu spisu. Právní zástupce žalobce zastává subjektivní názor, že porovnání fotografií na dnešním jednání nepřineslo spolehlivý závěr, že se jedná o totožné osoby už jenom proto, že byly porovnávány pouze tváře a nikoliv např. postava těchto osob. Jestliže se právní zástupce žalovaného vyjádřil tak, že spatřuje podobu v rysech pana žalobce, tak právní zástupce žalobce zastává názor, že to je nekonkrétní vyjádření a navrhuje případně, aby zástupce žalovaného ještě dnes na jednání toto blíže konkretizoval. Žalobce poukazuje dále na to, že podstatnou žalobní námitkou bylo neprovedení dokazování o přestupku, neboť správní orgán dokazování neprovedl, neboť dokazování není, že předloží listinný materiál zmocněnci žalobce, včetně CD s tím, ať si to přečte a CD si přehraje. CD mělo být přehráno při jednání u správního orgánu a lze mít za to, že správní orgán by toto CD úspěšně přehrál, neboť se s obrazovými záznamy pořízenými policií setkává ve své každodenní praxi, čili pokud by dokazování provedl správní orgán, bylo by dokazování důkladnější a spolehlivější, než se podařilo na tomto jednání, kdy obrazový záznam nemohl být z technických důvodů proveden. Pokud by byl žalobce předvolán s tím, že jeho účast soud považuje za velmi vhodnou, potřebnou pro*

posouzení věci, tak by pan žalobce na soudní jednání přišel a soud byl mohl zřejmě realizovat svůj záměr porovnávat tvář pana žalobce v soudní síni s fotografií založenou v přestupkovém spisu. Žalobce zastává názor, že jeho žaloba je plně důvodná, domáhá se zrušení napadeného rozhodnutí a navrhuje přiznání nákladů soudního řízení, které uhradil právnímu zástupci.“

Zástupce žalovaného se v závěrečném návrhu odkázal na své vyjádření obsažené v protokolu ze dne 26. 3. 2015 a k věci dodal, že napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvoinstanční správní rozhodnutí má všechny náležitosti dle správního řádu. Dokazování podle něho bylo provedeno dostatečným způsobem, což je možno zjistit i z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10As 16/2014, v němž je k této problematice zaujat příslušný právní názor. Je přesvědčen o tom, že identifikace osob je na základě jejich obličejů zcela dostatečná a ve světě běžná. Dokazování, které dnes probíhalo, vyvolal sám žalobce tím, jak formuloval žalobu. Navrhoval zamítnutí žaloby, práva na náhradu nákladů řízení se vzdal.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Předně třeba zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námitky konkrétně v žalobě, soud se nemůže spokojit s pouhým odkazem např. na odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Soud není povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet, jakými konkrétními kroky mělo dojít k porušení žalobcem namítaných právních ustanovení. V tomto ohledu soud poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008-78, v němž je mimo jiné uvedeno: „*Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.....míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečností, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*

Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely.

Dále třeba připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. k tomuto odstavci rozsudek NSS ze dne 22.10.2014, č.j. 6 Ads 237/2014-9 a dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „*[není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná]*“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich

schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, sp. zn. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

Podstatou žaloby byla tvrzení, že správní orgány zúčastněné na řízení nepostupovaly v důkazním řízení v souladu se správním řádem, tedy, že se dopustily procesních pochybení, že vydané rozhodnutí ve věci bylo překvapivé a dále že se žalobce daného přestupku nedopustil, když předmětný osobní automobil řídil jeho kamarád. Oba orgány veřejné správy zúčastněné na řízení se věcí zabývaly následujícím způsobem.

Celní úřad, tedy prvoinstanční správní orgán, v rozhodnutí identifikoval čas i místo, v němž provedla hlídka Policie České republiky, Dálničního oddělení Pravy, kontrolu žalobce na zpoplatněné komunikaci (D11, 69. km ve směru jízdy na Prahu), jakož i kontrolu předmětného vozidla. Jeho prohlídkou bylo zjištěno, že nemá na čelním skle vylepený kupón prokazující úhradu časového poplatku. Vozidlo řídil žalobce, přičemž hlídka Policie České republiky sepsala na místě „Oznámení přestupku č.j. KRPH-72378/PŘ-2013-050040“ a zjištěné skutečnosti obrazově zdokumentovala. Žalobce se k věci nevyjádřil, tedy ani nenamítal, že by kontrolovaný automobil řídil jeho kamarád. Po něm ostatně není na fotodokumentaci ani vidu. Je to naopak žalobce, kdo sedí za volantem a zachází s nějakými listinami (zřejmě doklady) nebo čeká na vyřízení věci. Podklady opatřené Policií České republiky měl prvoinstanční správní orgán za dostatečné k tomu, aby mohl konstatovat, že k porušení příslušných právních předpisů ze strany účastníka řízení (žalobce) zcela nepochybně došlo, že je dostatečné pro skutkové zjištění, na základě něhož o jeho

vině není pochyb. Proto také přistoupil k vydání příkazu dle § 87 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „přestupkový zákon“), žalobce však proti němu podal odpor. Vzhledem k tomu celní úřad předvolal žalobce k ústnímu projednání přestupku na den 24. 10. 2014, k němuž se dostavil jeho zmocněnec M. J. Z protokolu je zřejmé, že jmenovanému zmocněnci byl dán k jeho výslovné žádosti, a to již na začátku jednání, k dispozici celý správní spis, a že se se spisovou dokumentací seznámil. Byly mu zároveň předány kopie spisu v protokolu výslovně uvedené. Poté zmocněnec žalobce do protokolu k věci uvedl, že: *„Po seznámení se spisovou dokumentací považuji za nutné sejít se s klientem a informovat ho o průběhu řízení. Žádám správní orgán o stanovení lhůty, ve které se písemně vyjádřím k předmětnému přestupku, případně navrhu další důkazy, nebo doplním stávající důkazy. To je vše, co v současnosti chci sdělit v předmětné věci.“* Zmocněnci bylo vyhověno s tím, že mu byla stanovena lhůta k vyjádření se k věci do 5. 11. 2013. V ní se však k věci nevyjádřil, neboť tak učinil až podáním ze dne 9. 11. 2013. A celní úřad v odůvodnění rozhodnutí pokračoval, že žalobce namítal, že se daného přestupku nemohl dopustit, neboť byl v době jeho spáchání v zahraničí a předmětné vozidlo přenechal k užívání svému příteli J. F. Navrhoval provést rekognici za účasti celníků a účastníka řízení za účelem ověření totožnosti.

Celní úřad však tomuto návrhu nevyhověl, když konfrontaci „celníků“ s účastníkem řízení měl za bezvýznamnou, neboť celníci kontrolu žalobce neprováděli. Neshledal ani důvod k prokazování totožnosti osoby zaznamenané na fotodokumentaci pořízené Policií České republiky s odůvodněním, že totožnost podezřelého ze spáchání přestupku (žalobce) řízení byla zjištěna rutinním způsobem a ověřena policií v průběhu kontroly na základě občanského průkazu č. 113202971 a dalších předložených osobních dokladů. Platnost a údaje obsažené v občanském průkazu č. 113202971 byly následně ověřeny rovněž celním úřadem. Námitku, ohledně totožnosti podezřelého ze spáchání přestupku (žalobce), měl proto za účelovou, spojenou se snahou protahovat správní řízení.

Celní úřad proto konstatoval, že správní řízení zahájené podáním odporu proti příkazu ze dne 2. 9. 2013, č. j. 44807-2/2013-550000-12, nepřineslo žádná nová zjištění, že účastník řízení nepředložil žádné důkazy, které by dosavadní poznání okolností případu nějakým způsobem pozměnily. Skutkovou podstatu přestupku měl za na naplněnou, a to především s následujícím odůvodněním.

Podle ustanovení § 21e odst. 1 písm. a) ZPK *je řidič vozidla v systému časového zpoplatnění povinen uhradit časový poplatek a přilepit prováděcím předpisem určený díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku celou plochou na viditelném místě ve vozidle.* Vozidlem v systému časového zpoplatnění se podle § 21 odst. 1 ZPK rozumí silniční motorové vozidlo nejméně se čtyřmi koly, jehož největší povolená hmotnost činí nejvýše 3,5 tuny. Způsob úhrady časového poplatku je stanoven v § 21a odst. 1 ZPK, podle něhož *se časový poplatek platí před užitím zpoplatněné komunikace. Úhrada časového poplatku se prokazuje platným dvoudílným kupónem.* Způsob vylepení kupónu stanovuje vyhláška č. 435/2012 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných časovým poplatkem a o změně vyhlášky č. 527/2006 Sb., o užívání zpoplatněných pozemních komunikací, a o změně vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, v § 2 odst. 4. Podle této úpravy musí být *první díl kupónu nalepen přímo na vnitřní straně čírého skla*

předního okna motorového vozidla nebo prvního motorového vozidla v jízdní soupravě na pravém dolním okraji tak, aby výhled řidiče z vozidla byl co nejméně omezen a kupón byl dobře viditelný z vnější strany vozidla.

Kontrolované vozidlo nemělo při kontrole na zpoplatněné komunikaci takto vylepený kupón, tedy jeho řidič užil zpoplatněnou komunikaci, aniž by prokázal úhradu časového poplatku. Žalobce jednal v rozporu s ustanovením § 21e odst. 1 písm. a) ZPK, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku charakterizovanou v § 42a odst. 2 písm. c) ZPK, podle něhož *řidič vozidla v systému časového zpoplatnění se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21e užije vozidlo v systému časového zpoplatnění, aniž by byl uhrazen časový poplatek.*

Celní úřad poté podrobně odůvodnil naplnění jednotlivých složek skutkové podstaty daného přestupku (její objektivní i subjektivní stránku) a výši uložené pokuty.

Žalovaný shrnul v odůvodnění žalovaného rozhodnutí předmět řízení, jeho průběh i závěry. Po přezkoumání správního spisu zkonstatoval, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu, když řízení o přestupku bylo se žalobcem řádně zahájeno, jeho procesní práva byla šetřena, prvoinstanční správní rozhodnutí má předepsané náležitosti, bylo vydáno k tomu příslušným správním orgánem a i sankce byla uložena v souladu se zákonem. Žalovaný se v podstatě ztotožnil se závěry celního úřadu (viz obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí, který je každému z účastníků řízení znám), a proto také odvolání žalobce zamítl a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdil.

Krajský soud po přezkoumání obou rozhodnutí v intencích žalobních bodů (obě rozhodnutí tvoří jeden celek) zkonstatoval, že je z nich zřejmé, jaký skutkový stav vzaly správní orgány za rozhodný a jak uvažily o pro věc zásadních skutečnostech, resp. jakým způsobem postupovaly při jejich posuzování.

Z výše citované právní úpravy je předně zřejmé, že skutková podstata daného přestupku je poměrně jednoduchá, neboť ke konstatování jejího naplnění postačí v zásadě pouze zjistit, zda na čelním skle vozidla užitého na zpoplatněné komunikaci je nalepená dálniční známka, či nikoliv, a řidiče takového vozidla. Ke zjištění těchto skutečností orgány veřejné správy zúčastněné na řízení dospěly na základě podkladů – důkazů nacházejících se ve správním spisu zcela jednoznačně. Tento fakt poté následně ověřil i krajský soud v rámci proběhlého dokazování, když i on dospěl k závěru, že osobou zaznamenanou hlídkou Policie České republiky je právě žalobce. Námitky žalobce, že není tou osobou, jež se daného přestupku dopustila, byly vyvráceny dokazováním v rámci soudního přezkumu (viz výše).

Krajský soud se proto se závěry přijatými orgány veřejné správy plně ztotožňuje, a proto na ně v dalším i plně odkazuje. K žalobě samotné pak třeba poznamenat, že trpí značnou obecností. Žalobce např. uvádí, že osobě obviněné ze správního deliktu náleží procesní práva obdobná těm, jakých požívá obviněný z trestného činu. Na to odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva, zásady trestního řízení, aniž by z nich vyvozoval konkrétní závěry pro danou věc. Poukazuje pouze na to, že správní delikty spadají pod pojem „*trestních obvinění*“, ale co má krajský soud s takto formulovanými

žalobními body dělat? Žalobce totiž argumentuje judikaturou, aniž by z ní dovozoval, že v ní jsou řešeny obdobné věci, jako je věc právě projednávaná. Krajský soud se tak ani nemůže argumentačně vypořádat se závěry obsaženými v předmětných rozsudcích, respektive vysvětlit a odůvodnit, proč je nepovažuje pro danou věc za relevantní a proč na přezkoumávanou věc dle jeho názoru nedopadají. Krajskému soudu je jinak samozřejmě známo, že právní úprava v oblasti správního trestání je deficitní, nicméně s ohledem k odlišnému charakteru na jedné straně trestní politiky a na druhé straně sankcí za správní delikty, nelze v platném správním právu vždy bez dalšího uplatnit principy a koncepce trestního práva. Jinými slovy, není možné vést mezi oběma právními odvětvími rovnítko.

Žalobce namítal, že ve spisu absentuje protokol o provedeném dokazování, takže se nemohl vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí. Jeho existenci, respektive neexistenci, spojoval s náležitostmi protokolu o projednání přestupku ze dne 24. 10. 2013. Lze jistě připustit, že tento protokol průběh dokazování nezaznamenává způsobem předvídaným v § 18 správního řádu. Neodpovídá však tvrzení žalobce, že se nemohl k podkladům a věci vyjádřit. Všechny podklady měl totiž k dispozici nejen při jednání, ale odešel z něho i s jejich kopiemi a dále mu byla dána další lhůta k tomu, aby se mohl k věci vyjádřit. Žalobce tak měl v dispozici všechny podklady pro rozhodnutí, takže mohl své zájmy a práva hájit bez ohledu na to, do jaké míry náležitosti protokolu naplňují požadavky § 18 správního řádu na něj, zda ta která listina byla čtena jako důkaz či jen dána zmocněnci žalobce k seznámení, zda bylo přehráno CD atd. Je přitom s podivem, že ačkoliv měl zmocněnec žalobce po celý průběh přestupkového řízení podklady rozhodnutí u sebe, nenamítal, že by CD nešlo přehrát. Žalobce, respektive jeho zástupce, tudíž nebyl zkrácen v povědomosti podstatných okolností daného případu. Nedostatky v dokazování jsou tak vzhledem k jednoduchosti dané skutkové podstaty čistě procesního rázu, bez vlivu na věcnou stránku případu. Ostatně žalobce tvrdí porušení svých procesních práv a neuvádí, jak se měla promítnout v porušení jeho hmotných práv. Nedává rozumný smysl, aby se někdo soudil toliko za účelem ochrany svých procesních práv.

Žalobce dále namítal, že pro něho byla rozhodnutí překvapivá, k tomu cituje z judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, ovšem opět bez vyvození konkrétních závěrů pro danou věc (viz výše). Pokud snad žalobce spojuje překvapivost s tvrzením, že *„nikdy nebyl oznámen pro přestupek, ze kterého byl obviněn“*, pak k tomu nelze než uvést, že se žalobcem probíhalo řádné přestupkové řízení, jehož se zúčastnil a činil v něm úkony prostřednictvím svého zmocněnce. Žalobce se mýlí, že s ním nebylo řádně přestupkové řízení zahájeno, neboť se tak stalo z úřední povinnosti, a to prvním úkonem vůči němu, tedy příkazem, proti němuž podal odpor. V důsledku něho se příkaz zrušil a správní orgán pokračoval v řízení (viz § 87 odst. 4 přestupkového zákona). Pokud žalobce spojoval tuto překvapivost s tvrzením, že vozidlo řídil někdo jiný, pak bylo toto jeho tvrzení vyvráceno i dokazováním před krajským soudem (viz výše).

Důvody, proč nebyli vyslechnuti k věci jako svědci celníci, jak navrhoval zmocněnec žalobce, dostatečným způsobem osvětlily správní orgány v odůvodněních svých rozhodnutí. Teprve v žalobě žalobce zmiňuje policisty. Správnost úvah správních orgánů v tomto směru pak potvrdilo i dokazování před krajským soudem.

K námitkám uplatněným po lhůtě pro podání žaloby pak krajský soud poznamenává, že podle § 20 odst. 1 ZPK podléhá zpoplatnění užívání pozemní komunikace, kterou určí prováděcí právní předpis a která je označena dopravní značkou označující zpoplatnění. Je tedy povinností řidiče seznámit se s těmito předpoklady zpoplatnění užívání dálnic dříve, než na ně vjede. Úseky, na nichž pak musí být dálniční kupón nalepen jsou označeny dopravní značkou „Dálnice“ nebo „Silnice pro motorová vozidla“. Pomine-li krajský soud skutečnost, že síť zpoplatněných komunikací, dálnic především, je věcí všeobecně známou, nemohl se žalobce na takové komunikaci ocitnout bez toho, že by „nepotkal“ uvedenou dopravní značku. Tuto skutečnost žalobce nenamítal. Výčet úseků dálnic a rychlostních komunikací podléhajících časovému poplatku je pak vymezen v příloze č. 2 vyhlášky č. 435/2012 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných časovým poplatkem, v platném znění. Podle ní podléhala dálnice D11 časovému poplatku v úseku Praha, Horní Počernice - Sedlice (exity 1-84), v celkové délce 84,7 km. Žalobce byl kontrolován na jejím 69 km ve směru jízdy na Prahu.

Ke spáchání přestupku pak došlo 23. 7. 2013, tedy za účinnosti starého občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. Podle jeho § 12 mohly být obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkající se fyzické osoby nebo jejích projevů osobní povahy pořizeny nebo použity jen s jejím svolením. Svolení však nebylo třeba, pokud se pořizovaly k účelům úředním na základě zákona. Podle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, jejího § 62 odst. 1 policie může, je-li to nezbytné pro plnění jejích úkolů, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy osob a věcí nacházejících se na místech veřejně přístupných a zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu úkonu. Krajský nemá sebemenších pochyb o tom, že policie postupovala při pořizování fotodokumentace v souladu s těmito zákony, neboť tak činila pro úřední potřebu.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl krajský soud k závěru, že správní orgány zúčastněné na řízení zjistily a natolik úplně objasnily skutkový stav věci, že se o něj mohly při rozhodování opírat. Neměly sebemenší důvod pochybovat o autenticitě fotodokumentace pořizené na místě, přesto vzhledem k přetrvávajícím námitkám žalobce, že nebyl tím, kdo použil vozidlo v daném okamžiku, rozhodl se krajský soud i tuto otázku přezkoumat. Ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. totiž zakládá právo soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgány ve svých rozhodnutích vycházely, a to nejen zopakováním důkazů, ale má právo také důkazy doplnit. Námitka žalobce, že přitom krajský soud postupoval v rozporu s § 120 odst. 2 občanského soudního řádu, je proto zcela irelevantní, neboť ten se procesu přezkoumávání správních rozhodnutí ve správním soudnictví nedotýká. Námitka žalobce, že krajský soud postupoval při dokazování aktivisticky, je proto zcela nepřipadná. Je naopak paradoxem, že proti němu žalobce brojí, když bylo vyvoláno právě jeho žalobní námitkou a jeho účelem bylo buď jí přisvědčit, nebo odmítnout jako neopodstatněnou. Krajským soudem provedené dokazování tak směřovalo vlastně ku prospěchu žalobce, bohužel se však ukázalo, že jeho tvrzení bylo falešné. Po provedení uvedeného důkazu nemá krajský soud sebemenších pochyb o tom, že se žalobce daného přestupku dopustil. Správní orgány, aniž by návrhům žalobce na provedení navržených důkazů vyhověly, přezkoumatelným způsobem vysvětlily, z jakého důvodu bylo jejich provedení odmítnuto. Správní orgány přezkoumatelným způsobem vysvětlily, proč považovaly navržené důkazy (výslech celníků či zmocněnce) za nadbytečné a zjištění skutkového stavu za

dostatečné a nevyvolávající pochybnosti. Z jejich odůvodnění vyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nejde o rozhodnutí nepřezkoumatelná.

Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem proto krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

V. Náklady řízení

Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s) proti žalobci, který úspěch ve věci neměl. Žalovaný se však svého práva na náhradu nákladů řízení vzdal. Proto rozhodl krajský soud o nákladech řízení, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Podle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění, soud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen. Bylo-li na poplatku zaplacen více, než činila poplatková povinnost, vrátí soud přeplatek. V přezkoumávané věci uhradil žalobce soudní poplatek zjevným nedopatřením celkem dvakrát, v důsledku čehož mu vznikl přeplatek na soudním poplatku ve výši 3.000,--Kč. Proto krajský soud rozhodl o vrácení tohoto přeplatku ve výroku III. tohoto rozsudku. Zaplacený přeplatek bude vrácen ve lhůtě 30 dnů od jeho právní moci (viz § 10a odst. 1 citovaného zákona).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 10. září 2015

JUDr. Pavel Kumprecht, v. r.
samosoudce